

IRODALOM FEKETTENTFEHÉREN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Varga Katalin és Déva

VARGA KATALIN ÍRÁSAI

A Vizualis Pedagógiai Műhely kiadványa – 2016/01. szám

VARGA KATALIN BEMUTATKOZÁSA

Varga Katalin vagyok. Sopronban lakom. Huszonkét éve váltam el, erről is írtam a Pasi-listában. Igaz történetek ezek, csak nem írtam neveket, és a történetet is megváltoztattam egy kicsit.

Szüleim már meghaltak, egyedül élek a két állatkámmal, Berci papagájjal és Déva kutyával. Ők is szerepelnek az írásaimban.

Enyhén ugyan, de mozgássérült vagyok. Ám mosok, főzök, sok mindent meg tudok csinálni. Kutyusomat naponta többször is leviszem sétálni. Énekelni is szoktam. A sors kárpótolt, mert kaptam rajztehetséget is, valamint írói vénát. Az írás nagyon sokat jelent nekem. Örömet, bánatot is ki tudok írni magamból.

Szeretem az embereket, a természetet, na és az állatokat.

Nagy az akaraterőm, pozitívan gondolkodom, minden problémám így oldom meg. Szerencsére vannak segítőkész emberek. Ezért nagyon hálás vagyok.

Estéim számítógépezéssel és tévézéssel telnek.

Egy héten kétszer bemegyek a Felnőtt korú sérültek napközijébe. Társaim nagy része szellemi sérült. De remek kis csapatunk van. Nagy a szeretet és az összetartás közöttünk. Velük lépek fel rendszeresen különböző helyeken.

Szeretném megosztani olvasóimmal az egyik kedvenc mottómat. Régen írtam már, de szerintem nagyon igaz:

*Ha átcsapnak a fejed felett a hullámok,
Jön majd egy révész, s a partra kormányoz.
De te se add fel, kell az akaratod!
Ezzel az erővel a reményt is visszakapod.*

Varga Katalin

VARGA KATALIN ÍRÁSAI

Egy anyyallal több lett az égben

Sosem hittem volna, hogy Afrikában fogok gyerekeket gyógyítani a friss diplomámmal. Pedig ez történik most velem. Ülök a zötyögős buszon, összepréselve sok-sok emberrel. Mint a heringek. Röfögő malac, káráló tyúkok, s hangosan beszélő emberek az útitársaim.

Kicsit émelygek a rázkódástól, a szagoktól, de hősiezen helytálok, vagyis ülök egy tenyérnyi helyen. Kinézve az ablakon egyre sivárabb a táj. A szárazságtól kiegészített szántóföldek látványa lehangoló. Nagyot döccen a busz, ez az ősrégi pléhkaszni.

Izgatott vagyok, vajon hogyan boldogulok itt, Afrikában, a kenyai kórházban?

A buszról leszállva megdöbbenek a látványtól. Vakolatát veszített, szürke épület a kórház. Rengetegen állnak előtte. Rongyos ruhákban, izzadtan. Némelyik ember tele van sebekkel. Bizalmatlan tekintetű asszonyok ringatják síró csecsemőjüket. Némelyik baba szopik, de hangos sírásukból kiderül, nem sok mindent szívhatnak az anyai emlékből.

Az épületbe érve látom, bent sincsenek kevesebben. Még a folyosó is tele van hordágyakon, vagy a puszta földön fekvő emberekkel. A hangos nyögésektől és a még erősebb bűztől újra felfordul a gyomrom.

Meglátok egy nővért. Bemutatkozom, a Gyerekosztályt keresem. A fiatal nővér elmosolyodik, hív magával. Nagy terembe érünk. A legtöbb gyerek ordít, teljes a hangzavar, a vizeletszag. Középen egy kezdetleges műtőasztal. A felszerelés siralmas állapotban van. Éppen műtét folyik. Az akadozó ventilátor surrogása közben az orvos utasításokat ad az asszisztenciának. Közelebb lépek. Másfél év körüli kislányt operálnak. Megdöbbenek.

Éppen a kicsi lány elüszkösödött bal lábát amputálják. Meg kell kapaszkodnom a közeli asztalban. Könnyek gyűlnek a szemembe. Legszívesebben kikapnám onnan ezt az ártatlan csöppséget. Göndör fekete hajából

egy tincs kilóg a szakadt kórházi sapka alól. Még így letakarva is látszik, milyen sovány. De a hasa kidudorodik az alultápláltságtól.

Most vesz észre az operáló orvos. Néhány szót váltunk angolul. Én levegőre vágyok, kimegyek hát az épület elé.

Felfedezek egy kisebb, sárga épületet. Ez az iroda, tudom meg. Itt kicsit jobbak a körülmények. Van néhány orvosi szoba is. Egy idősebb aszisztens nő megmutatja az ágyamat, a fehér, kopott vasszekrényt, a fürdőt. Csöpögő, őskori zuhany, foltos, repedt mosdó, WC, néhány fogas a felszerelés.

Nagyjából kipakolok, lezuhanyozok a majdnem hideg vízben. De ez most jólesik. Kérdésemre, hol lehet itt étkezni, az épület mögé kalauzolnak. Néhány faasztal, szék, intenzív ételszag fogad az étteremben. Híg főzeléket eszem papírvékonyaságú, száraz hússal. De a gyümölcssaláta ízlik.

Az ételkiadó ablaknál rám mosolyog egy fiatal nő. Majdnem elsírom magam, amikor magyar szót hallok. Van hát földim, itt a messzi Afrikában. Ettől kicsit megnyugszom.

Elintézve a hivatalos ügyeket körbenézek a Gyerekosztályon. Az amputált lábú kicsi lányt keresem.

Már magához tért. Éppen hány szegényke. Csillogó, hatalmas, fekete szeméből patakanak a könnyek. Mivel kevés a fájdalomcsillapító, nagyon fájhat neki az átvérzett csonkja. Antibiotikum alig van, kötszer sincsen elegendő.

Megfogom a forró, nyirkos kis kezét. Rám néz, mosolyogni próbál a könnyein keresztül. Ágya fölött a neve. Biankának hívják. Egy bevetésben vesztette el a szüleit. Lövöldözésben sérült meg a lába. Napokig feküdt ellátatlanul a kiegészített viskójuk előtt a földön. Önkéntesek találtak rá, ők hozták be a kórházba.

Rengeteg beteg kisgyerek fekszik itt. A két nővér huszonnégy órája van szolgálatban. Ők mindent megtesznek, de mindez kevés. Idekerültem hát gyógyítani. Úgy érzem, ez lehetetlen, embertelen feladat lesz. Hirtelen rémült sírás hallatszik, majd hörgések, az egyik kisgyerek fuldoklik. Elkékölt arccal kapkod levegő után. Több orvos is megjelenik.

Mesterséges lélegeztetést alkalmaznak. De hiába minden. Néhány perc után már csak a halál beálltát tudják megállapítani.

A sebész, aki Biankát műtötte, látja a könnyeimet, a megdöbbenést. Azt mondja, naponta öt-hat haláleset történik. Milyen világot élünk? Eszembe jutnak az épület előtt álló emberek. Nekik fogalmuk sincsen az alapvető higiéniaról. Legtöbb helyen még vezetékes víz sincsen. Éheznek, szedi az áldozatait a sokféle májbetegség, a fertőzés.

Holnap kezdem a munkát. Egy kis séta után újra csak Bianka ágya mellett ülök. Lázasan nyöszörög, a kötése átvérzett, sőt, gennyes foltokat látok rajta. Csak holnap reggel kap tiszta kötést, felelik elkeseredett kérdésemre.

Megfogom a vézna, apró kezét, simogatom a kicsi lányt. Énekelni kezdek neki. Mögém érve a másik magyar lány is velem dalol. Néhány percre még a sírás sem hallatszik. Mindenki az énekünket hallgatja. Bianka pedig elmosolyodik.

- De szép kislány! - mondja honfitársnőm, s megsimogatja a göndör, fekete fürtjeit.

Itt szerettem volna maradni vele éjszakára is. De olyan ólmos fáradtság tör rám, hogy inkább elmegeyek aludni.

Másnap órákon keresztül operálunk. Hiábavaló küzdelem ez. Nincsenek megfelelő műszerek, se gyógyszerek. Kötszer is alig. Ma is meghalt két kislány.

Még reggel sikerült átkötözni Bianka lábát. Duzzadt, vörös, váladékos a sebe. A varratok mintha ki akarnának szakadni. Ellátom, ahogy tudom. Lázasan csillogó szemei lecsukódnak, de megismer, rám mosolyog. „Mam” - suttogja. Elsírom magam.

Alig van étvágyam az ebédnél. De forró a kávé, erős. Jólesik. Délután is műtétek. Hiábavaló küzdelem ez. Aztán kicsit szundikálok. Kopogásra riadok fel. Honfitársnőm jött. Azt mondja, Bianka rosszul van. Rohanok hozzá, nagyon rosszat sejtek.

Kezeit, fél lábát lekötözték az ágy rácsaihoz, mert dobálta magát. Gön-dör haja izzadtan tapad a fejbőréhez. Alig kap levegőt. Kicsi szája szé-lére fehér hab van rászáradva.

- Bár elvihetnélek téged Magyarországra egy kórházba! - gondolom ré-műlten.

Kinyitja a szemeit, megismer. Nem hörög, megint azt suttogja: „Mam”.

- Hát senki sem tud segíteni? - kiabálok magyarul, magamból kikelve. - Nincsen injekció, semmi sincsen?

Egész testemben remegek. Abbahagyom a kiabálást, nem akarom felri-asztani a többi beteget. A nővérek, orvosok együttérzéssel néznek rám. A sebész tehetetlenül tárja szét a karját.

- Ez Afrika - mondja angolul.

Ide nem ilyen orvos kellene, mint én. Ők már belefásultak a sok borza-lomba. Nekik egy kisgyerek halála, ha tragikus is, de csak a halálzási statisztikát növeli.

Ha lennének normális kórházi körülmények, műszerezettség, gyógyszer-ek, kötszerek, higiénia az embereknél... Talán akkor nem lenne ennyi, hiábavaló gyerekhalál... Eszembe jut, hogy Magyarországon is nehéz most a helyzet, de nincsenek ilyen borzasztó körülmények.

Csendben van most Bianka is. Aztán ez az alig másfél éves kislány na-gyon halkán dúdolni kezd. Amit tegnap este énekeltünk. Többen hallják, odagyűlik az ágya köré minden orvos, nővér. Honfitársnőm átölel. Bepá-rásodik most még az ő szemük is.

Egy picike afrikai ártatlan angyalka nagy utazásra készül. Néhány hör-gés után elcsendesül Bianka. Még egyszer rám néz. Aztán lecsukódnak a szemei, feje félrebillen. Könnyeimtől alig látok már. Nem szabadna ilyennek megtörténnie a világban!

Csak azt tudom biztosan, ha az afrikai küldetésem véget ér, hazame-gyek, férjhez megyek. Talán kislányom születik, akkor Biankának fogom elnevezni. Ez a kislány pedig angyalként, onnan fentről dúdol majd neki. Egy csillaggal több van most fent az égben. Nyugodjál békében, Bianka!

Fehéroroszági krónikák

Bevonultam, kérem szépen. Mostantól Fehéroroszország lakója leszek egy darabig. Bár nem készülök guggolós táncot ropni, térdeim mégis felvették eme hajlított pozitúráját. Vizit, fiatal tüsi frizurás doktor. Státuszom hosszú.

A sokízületi gyulladás, csonttritkulás összes tünetét produkálom. A doktor ír sebesen, s megjegyzi, lassan kifogy a tollából a nafta. Megígérem neki, óriástollat hozatok be, csakis neki szánva. Ebben maradunk. Édesanyám sebészével karöltve hamar meghozzák az ítéletet sorsomat illetően. Gerincérzéstelenítéssel kiegyenesítik a két beszűkült térdemet. Aztán, hogy legyenek rajtam plusz kilók, fixáló gipszet kapok, combtól bokáig. Később térdprotézist kapok, ha sikerül betörni a térdem kalácsát. Hát nem vagyok túl boldog. Sőt!

Másnap reggel, rajtam a frászal, várom sorsomat. Persze reggeli egy szál sem. Viszont hoznak egy méretes kórházi kacabajkát, hátul kötőkkkel. Pistikének nevezik. Micsoda humor! Tabletta, szuri. Haza akarok menni! Megjelenik a beteghordó fiú. Megjegyzik, milyen könnyű vagyok. Aztán ott is hagy az Előkészítőben.

Jön a kedvenc tüsi frizurás doktorom. Felteszi a nagy kérdést: Mit keresek én itt? Na ezt én is megkérdezném! Próbálom meggyőzni, vigyen már haza. De nem! Kikap a tolokocsiból és feltesz a hordágyra. Laza, elegáns mozdulattal ejti ölembe az infúziós palackot, fülembe súgva, azért tette oda, hogy legyen már valami a lábam között. Hát nem egy cuki pofa?

Aztán felgyorsulnak az események. A picike beteg aprócska gerincébe kap egy szurit, és egy ígéretet, a tűt eltehetem emlékebe. De jó! Két doktor és egy csodálatos kék szemű műtős fiú hajolnak fölém. Megkérdezném, kinek a lába ez. De mégsem teszem. Aztán már be is gipszelték a lábikómat, a nagy kiegyenesítés után "Irány a kórterem". Később hányinger, "itt fáj, ott fáj" érzés. De az éjszakát már végigalszom.

Reggel cicamosdás, napsugaras mosoly. Itt van a kedvenc doktorom az ő tüsi frizurájával. Érdeklődik hogylétem felől. Közben a talpamat simogatja.

Juj, miért is árultam el, hogy csikis a talpacskám?

Délután jön a sebész és megkérdezi, el tudnék-e navigálni a Kezelőig? Gipszfelvágás lesz, a torna miatt. De szó sincsen navigálásról. Kedvenc doktorkám már hozza is a tolókoksit. Hipp-hopp, már benne is vagyok! Mintha rollert hajtana, robogunk célunk felé. Leszámítva a fájdalmas betörési procedúrát, egész kellemesen telnek aztán a napjaim. Nem lesz protézis, sajnos nem bírják el a csontjaim.

Végre a gipsz is lekerül rólam. Hazafelé már a saját két lábamon teszem meg az utat a mentőig. Az biztos, hogy én csak a szépre fogok emlékezni. Nem adom fel! Ezt megígérhetem.

Soha többé

Ott állt a tükör előtt Fanni, zuhanyzás után a fürdőszobában. 14 éves volt. Tavaly még szégyellte csupa kéz - csupa láb kinézetét. Fiús alkatát nagy méretű pólókba rejtette.

De az elmúlt egy év alatt nagy változások történtek a testével. Kerek mellei lettek, formás csípője ívét nézegette. Illegette magát nagy kritikusa, az egész testét mutató tükör előtt. Zajt hallott kintről. Gyorsan felkapta köntösét, s kiszaladt a fürdőszobából.

Édesanyja ért haza a munkából. Letette a teli szatyrokat az asztalra. Fanni segített neki kipakolni, majd közösen készítették el a vacsorát. - Tamás folyton húst enne, hússal - mondta nevetve édesanyja, ki 37 évesen is úgy nézett ki, mint egy fiatal lány. Bronzbarna haját tőle örökölte Fanni, meg a nagy zöld szemeit is.

Tamás anyukája élettársa volt. Négyéves volt a kislány, amikor meghalt az édesapja. Évekig éltek kettesben, nagy-nagy szeretetben, ők ketten. Aztán a munkahelyén megismerkedett egy férfival az anya.

Fanninak már az első perctől nem tetszett ez a Tamás. Nem fogadta el, alig beszéltek egymással. Néha elkapta fürkésző, vetköztető tekintetét. Megijedt tőle, de nem mert róla szólni édesanyjának.

- Talán csak rosszul láttam - hessegette el magától a rossz gondolatokat a kamaszlány.

Eszébe jutott, mit mondott neki tegnap este a férfi. Tamás whiskyt ivott éppen, állt a bárpult előtt, kezében a csillogó pohárral. Az üvegen megcsillanó fény elvakította Fannit. Anyukája leszaladt a boltba, csak ketten voltak otthon. Tamás pedig azzal a vetkőztetős tekintetével mérte őt végig. Ettől megrémült.

- Te milyen szép nagylány lettél! - jegyezte meg a férfi. - Aztán van-e már barátod? - kacsintott rá.

Halk zene szólt, olyan nyúlós, szaxofonos. Ő ezt nem szerette sosem.

- Jössz velem táncolni? - kérdezte. Látszott rajta, ez ma este már nem az első pohár whiskyje volt. Most nem voltak szépek a kék szemei, amik anyjának úgy tetszettek. A szesz már megtette a magáét. Látszott rajta.

- Gyere ide, Fanni! - nyúlt feléje a férfi.

Ekkor hallották az ajtó csapódását. Ott állt az ajtóban az anya, végignézett rajtuk, érezte a feszültséget a levegőben.

- De jó a hangulat! - mondta.

Nevetgélt, de látszott rajta, kicsit ideges lett.

Szó nélkül vacsoráztak aznap. Fanni mosogatás után el is vonult a szobájába. Később hallotta, hogy Anya és Tamás vitatkoznak. Aztán elaludt. A pénteki este is ugyanúgy telt, mint a tegnapi. Előkerült a whiskysüveg. Édesanyja nem ivott, mondta, holnap vezet. Sőt, nem nézte jó szemmel Tamás alkoholizálását se.

Az anya Ausztriába ment ki vásárolni. Hívta őket is. De Tamásnak nem volt kedve. Fanninak meg fellépése volt. Jazzbalettet tanult, a bemutató előtt próba lesz, így nem mehetett el. Nagyon várta már ezt a megmérettetést.

- Tizenegykor kezdődik a fellépés, arra Anya is odaér - gondolta Fanni. A szombat reggel ugyanúgy kezdődött, mint máskor. Nem kelt korán, hiszen nem volt tanítás. A konyhában az asztalon a reggelije várta. Drága Anya, megint elkészítette. Friss kifli, vaj, kakaó.

- Gyorsan lezuhanyozok, aztán reggelizem - gondolta a lányka. De hol lehet Tamás? - töprengett. - Á, nem is érdekel! - döntötte el.

Beállt a zuhany alá, megnyitotta a csapot. Ekkor meghallotta a bejárati ajtó csapódását. Eddig nem szólalt meg benne a vészcsengő, de most páni félelem töltötte el. Miért nem zárta be a fürdőszoba ajtaját?

Éppen erre készült, amikor berontott Tamás. Bontatlan whiskysüveget szorongatott a hóna alatt, de látszott rajta, túlván már az első poháron.

- Fanni, te! - kapkodott feléje.

Aztán felgyorsultak az események. Hiába akart menekülni a lány, erős kezek szorították, hogy levegőt is alig kapott. Aztán valami keményet érzett a combjai között. Sikított, ahogy a torkán kifért. De ezzel csak azt érte el, hogy kapott egy hatalmas pofont. Majdnem kitépte az őrgönggő férfi a haját. Védekezni próbált, de nem sikerült, Tamásban hatalmas erő volt.

Fanni éles fájdalmat érzett az ölében, végigkarmolták az arcát is. Majdnem elájult. Hirtelen lett vége az egésznek. Csak az ajtó csapódását hallotta. Kiszállt a zuhanytálcából, odament a tükörhöz, örök kritikushoz. A látványtól sokkot kapott.

Combjai vértől piroslottak, haja egy gubancban, arca összekarmolva. Teste tele volt foltokkal. Mindene fájt. Visszamászott a zuhany alá. Folyatta magára először a forró, majd a hideg vizet. Már a fogai is vacogtak. Ott állt, a könnyeitől semmit sem látott. Csak azt ismételte:

- Anya, anya, bántottak.

- Itt vagyok, kislányom - hallotta valahonnan messziről. Édesanyja a látványtól majdnem elájult.

- Nem mentem ki, rosszat éreztem, a határról visszafordultam - hadarta idegesen. Megtörölte a lányát, babusgatta. Fanni sokkot kapott, csak azt ismételte:

- Anya, fáj mindenem, megerőszakolt ez az állat, bántott, anya, fáj, anya, megerőszakoltak! - sikított.

Kihívta a mentőket a megrémült asszony. Teljesen összeroppant ő is. A mentősök értesítették a rendőrséget is. Kérdezték, tesznek-e jelentést. Tettek. Tamást elítélték erőszakos nemi közöszlész, kiskorú bántalmazása miatt.

Fannit pszichológushoz vitte az édesanyja. A kamaszlány csak nehezen jött rendbe. Úgy testileg, mint lelkileg... De szerencsére erre a támadásra fény derült. A bűnös elnyerte méltó büntetését. Sok esetben sajnós a megtámadottak nem mernek szólni. Nem derül ki a zaklatás.

Fanni édesanyjának sokáig volt lelkiismeret-furdalása. Miért nem vette észre az intő jeleket? Ennyire félreismerte a párját? Évekig nem is volt új kapcsolata. Aztán jött valaki, akit a lánya is elfogadott. Végül Fanni is talált magának évek múlva egy vőlegényjelöltet. A régi borzalmakat lassan elfelejtette.

Vigyázzunk egymásra! Legyünk óvatosak! Maradjunk meg erős nőnek! Ne legyünk áldozatok! Soha többé!

Születésnap tortá

1956. október 23-a van. Az én kedves párom huszonötödik születésnapja. Vagy fél órája állok már sorba hároméves kislányommal a bolt előtt. Születésnap tortát szeretnék sütni. Tojás kell, liszt.

Szorosan fogom a lányom kezét. Mellettünk tankok dübörögnek, fiatal egyetemisták fegyverrel a vállukon futnak el mellettünk. Mintha háború lenne. Vásárlás után szinte futva tesszük meg hazafelé az utat.

Férjem a Postán dolgozik, napok óta nagyon bizonytalan, mire ér haza.

De ma van a születésnapja, a kedvenc tortáját készítjük el, mi ketten. Recseg a rádió, csak zenét hallani, meg zavaró, sokkoló híreket. Kicsi lányom felajánlja, majd ő énekel inkább. Nagy igyekezettel segít a torta-készítésben, még a nyelvecskéje is kint van, Apának készítjük a meglepetéstortát.

Kint már sötét van, még a ház is belerázkódik, ahogyan dübörögnek a tankok a macskaköveken. Lövések hallatszanak. Kislányom össze is rezzen.

Megkérdezi:

- Mikor jön haza Apa?

Közben nagy zajjal veri a tojáshabot, hangosan kezd el énekelni, hogy ne hallja a kinti, ijesztő zajokat. Nem szabadna ilyen élményeket átél-

nie egy kisgyereknek. Én még emlékszem, milyen borzasztó volt kislányként rettegni a háborúban. Szorosan átölelem őt...

Elkészült a torta, tojáshabból rajta a díszítés és a 25-ös szám. A pici lány egyre álmosabb. Le is fektetem. Egyre idegesebb vagyok, hol van már a férjem?

Befogom a fülem, hogy ne halljam a lövéseket. De a tankok miatt így is remeg az egész ház. Végre, végre, fordul a kulcs a zárban. Itt van hát az ünnepelt! De miért van bekötve a homloka? Megrémülök, de ő megnyugtat.

Az egyik egyetemista fiú, aki fegyverrel állt a posta előtt, megsérült. Levitték a pincébe, ahol az Elsősegélyhely volt. Ahogy mentek lefelé a lépcsőn, elment az áram, és ő beverte a fejét a falba. Ezért van kötés a fején.

Észreveszi a tortát, felderül az arca. Átölel, megpörget. Úgy fal, hogy fehér tojáshabbajusza lesz. Jót nevetek rajta, mondom is neki, milyen jól megy a fehér bajusz a kötése színéhez.

- Nincs is bajszom! - tiltakozik.

- De igen, van.

Meg is nézi a tükörben, megígéri, bajuszt fog növeszteni. Na és mi lesz a paprikás krumplival, azt ki eszi meg?

- Ő ugyan nem! - mosolyog hamiskásan.

Kint dúlnak a harcok, de mi itt bent örülünk egymásnak, viccelődünk. Ez olyan jó érzés! Aztán elmesélem neki, van még egy ajándékom. Voltam orvosnál, lesz kistestvére a lányunknak. Ezt már sírva mondom el neki. Neki is bepárasodik a szeme ettől a hírtől. Szorosan öleljük egymást. Most úgy érzem, legyenek csak harcok, mi vagyunk az erősebbek. Mi négyen: Anya, Apa, a pici leány és itt van már az új kis jövevény is a pocakomban.

1956. október 23-án egy család legyőzte a Forradalmat a szeretet erejével.

***

Varga Katalin honlapja: <http://zsebibabi.gportal.hu/>

Szeretlek, ugye tudod?

Itt ül velem szemben ez a fiú. Gyermekkori jó barátom. Ismeri apró titkaimat, lelkem minden rezdülését. Régóta meghaltak a szülei. Egyedül él, magányos.

Mindig megkérdezi tőlem, miért ragaszkodom annyira ahhoz, hogy mi csak barátok legyünk? "Mert sosem gondoltam úgy rád, mint akibe szerelmes lehetnék" - de ezt neki sosem mondom, csak magamban. Pedig...

Tud minden szerelmi csalódásomról, neki bármiről mesélhetek. Hol biztat, hol vigasztal. De ma nagyon sápadt, szemei lázban égnek. Nem látom a kedves mosolyát sem.

- Mi a baj? - kérdezném, de ő elkezdi a mondanivalóját, amitől egy világ omlik össze bennem. Nem érezte jól magát mostanában, de sosem panaszkodott nekem. Fájt a torka, megfázásra gyanakodott. Hiába szedett gyógyszereket, semmilyen kúra nem segített.

- Ma voltam orvosnál - folytatja, fogja a kezemet, belőlem meríti az erőt. Rosszat sejtek, így meg sem lepődök, amikor kimondja a borzalmas mondatot:

- Gégerákom van, ha nem segít a kemoterápia, megműtenek.

Rémületet látok a tekintetében, én sem érzek másként. Most tényleg szükségünk van egymásra. Aztán felgyorsulnak az események.

Ülök a kórházi ágyánál, megint csak a kezét fogva. Vele élem át a rosszulléteket, a bizakodást, hogy talán segítenek a kezelések. De az újabb kontrollvizsgálat nem mutat javulást. Kopaszon, lefogyva fekszik az ágyán, de csak azt hajtogatja:

- Sose adom fel. Vállaljam a műtétet? - kérdezi.

Csak bólintani tudok, nem akarok sírni előtte. Elmegyek a büfébe inkább, mondom neki, hogy sietek vissza. Megégetem a kezemet a forró kávéscsészével, de mit bánom én. Aztán meglátok egy plüssdelfint a polcon. Tudom, mennyire szereti ezeket az állatokat. Gyorsan megveszem, s rohanok vissza hozzá.

Félrebillent fejjel alszik, nem akarom felébreszteni, a párnájára teszem a delfint, csendben csukom be magam mögött az ajtót. Jön velem

szemben a kezelőorvosa. Ismer már engem, minden nap lát. Ma nem látok aggodalmat a szemében. Azt mondja, két nap múlva megműtik a fiút, kockázatos lesz a beavatkozás, de ez a legjobb megoldás. Aztán megfogja a kezem, s szinte suttogva mondja, ne hagyjam most magára. Ő úgy látja, belőlem meríti most a maradék erejét. Jó érzésű, rendes orvos, benne megbízom. Megnyugtatom, vele leszek végig.

Aztán eljön a műtét reggele is. Szorongatjuk egymás kezét, vagyis ő csak az egyik kezével... Mert a másikon a delfin van.

- Itt fog rád várni a Delfin - súgom neki.

Ahogy rám néz, a szemében mérhetetlen szeretetet látok, most mintha nem is félne a rá váró műtéttől.

- Veled leszek, itt várlak - súgom neki.

Már jönnek is érte. Ahogy felteszik a hordágyra és kiviszik, egy papírlap esik le a földre. Önkéntelenül felveszem. Az éjjeli szekrényre teszem. Mindig is szeretett írni, gondolom, ez is ilyen remekmű tőle.

Néhány sort mégis elolvasok belőle, gondolom, úgyis megmutatja majd.

„Egy szó, mely idejében jött, egy darab ég, és a csönd fölött egy kéz...”

Nem is olvasom tovább. Rájöttem, mindig is őt kellett volna szeretnem. Belehalnék, ha elveszíteném.

Hosszú órák telnek el. Miért nem hozzák már? Nem akarom elveszíteni. Műtét előtt kellett volna megmondani neki, hogy szeretem. Végre, nyílik az ajtó, betolják őt. Arcán, nyakán kötések, sápadt, alszik, halkan szuszog. Megfogom a kezét, megsimogatom. Túl van a műtéten, meg fog gyógyulni. Így lesz!

Megint csak a büfébe megyek. Észre se vettem, ma még nem is ettem semmit sem. Visszaérve ő még mindig alszik. Odateszem melléje a delfint. Amikor elfogy a szendvics, elkezdek beszélni hozzá. Biztosan hallja.

- Köszönöm, hogy vagy nekem. Most már tudom, hogy, szeretlek. Tudod? Ketten együtt győzünk. Majd meglátod.

Megmozdult a keze. Tudom, hogy megértette, amit mondtam neki. Egy darabig torz lesz majd az arca, de rendbe fog jönni. Mi ketten mindent legyőzünk. Ugye, kedvesem?

Egy kutya feljegyzései

Ma megint úsztunk a mamával és a papával. Reggel pedig hódoltam kedvenc szenvedélyemnek. Nagyon szerettem lekapni a ruhaszárítóról a gatyákat és szétszagatni őket. Gazdám el is nevezett Gamónak, azaz Gatyaszagató manónak

Otthon öten voltunk ám a tesókkal. Messze hallatszott vidám csaholásunk. Csak ezért a szomszéd mindig feljelentette a gazdát. Haragudott is ezért, én meg a gazdára. Odaadott engem másnak. Idegen helyre kerültem. Voltak itt szárnyasok. Nem tehettem róla, de a foxi vérem arra késztetett, hajtsam meg őket.

Ezért láncra kötöttek, éhezettek, tele voltam bolhákkal, vagy mikkkel. Volt egy kan kutya is, bántott. Sokszor. Mindig megnőtt a hasam. Azt mondták, vemhes vagyok. De én nem akartam ezt. Egyik kölyköm velem maradt. Most már ketten vakaróztunk a bolhákától, éhesek voltunk, soványak.

Bekerültünk egy menhelyre. Kaptunk ételt, italt, simogatást. Lánc sem volt már rajtunk. Bár a helye még sokáig fáj. Megszabadítottak minket a bolhákától is. Sok kutyával voltunk itt. Jól éreztük magunkat.

Elvittek egy szúrós szagú szobába. Megszúrtak, amitől elaludtam. Kellemes meleg ágyban ébredtem, puha takaróba burkolva. Azt mondták, IVARTALANÍTVÁ lettem. Meg kaptam valamilyen CHIPET is. Napok óta Dévának szólítanak. Ez az új nevem, nem Gamó? Illik rám? Na jó, legyenek Déva.

Aztán Örökbefogadó nap volt. Jöttek a látogatók. Két felnőtt, meg két kislány. Értem jöttek. Sokat autóztunk. Aztán egy nagy háznál álltunk meg. Felmentünk a sok lépcsőn. Itt fogok lakni?

Szerettem őket. A nagyobbik kislány azt is megengedte, hogy az ágyba bújjak. Csak azt nem szerettem, amikor a kicsi lány felkapott.

Egyik nap az asszonyom autóval vitt valahova. Megálltunk egy nagy ház előtt. Aztán beszálltunk egy mozgó valamibe. Azt mondták, ez a LIFT.

A csengetésre egy kedves hölgy nyitott ajtót. Olyan jó otthonillat volt itt! Egymásra néztünk a hölgygel.

- Legyél a gazdám! - jeleztem neki farokcsóválással, odabújással.

Sokszor jöttünk ide. A soklépcsős házban már nem volt jó. Idekerült a régi kutyájuk. Nem igazán jöttünk ki egymással.

Asszonyom összecsomagolta az edénykéimet, pórázomat, könyvemet. Mentünk hozzá. De most nem vitt magával. Kicsit sírdogáltam csak. Hadd folytassam jelen időben!

Most már ez lesz az új otthonom, tudom én. Nagyon szeretem az új gazdimat. Kutyaszívem minden szeretete az övé. Ha tehetem, el sem mozdulok mellőle. Az ő ágyába is be szoktam bújni. Pedig van fekhelyem, de ott jobb.

Naponta sétálunk kettesben. Ilyenkor még póráz sincsen rajtam. Szaladgálok a fűben, elvégzem a dolgaimat. Hancúrozok a házbeli kutyusokkal. Aztán szaladok vissza a gazdihoz. Megyünk fel a LIFTTEL. Vigyázok ám rá, mert nehezen tud menni.

Vannak sétáltatóim is. Őket is szeretem.

De az biztos, hogy ha gazdim elmegy valahova, akkor nekem sírnom, ugatnom kell. Nem akarok menhelyi kutya lenni, meg visszakerülni a lánchos házba. Csak egyszer hagyott egyedül a gazdim, akkor nagyon sírtam, nyüszítettem. Nem örültek ennek a szomszédok. Azóta nem is hagy egyedül a gazdim!

Van ám egy pót-gazdim, a gazdikám barátnője. Egy héten kétszer ő jön értem, amikor gazdim a Napköziben van. Gyalog sétálunk haza. Útközben leülünk mindig a kedvenc padunkra is. Itt is sok lépcső van... Fent meg a piros lavór, mancsmosásra. Nem szeretem. Na és a macskák. Velük is alszom ebéd után. Csak ezt meg ne tudják a kutyatársak!

Nagyon jó, hogy van pót-gazdim, szeretem is. Haza önkéntesek hoznak.

Pót-gazdim vitt el veszettség elleni oltásra is, meg féregtelenítésre.

Képzeldjétek, egyszer rosszul lettem este. Egyszerűen összeestem. Nem tartott sokáig ez a roham... De a gazdikám kihívta az állatorvost. Kiderült, epilepsziás rohamom volt, vagy mi. Kapok gyógyszereket, így nem vagyok rosszul.

Hogy rohan az idő! Márciusban már két éve lesz, hogy itt vagyok. Igaz, néha szidja az öntörvényű foxi természetemet. Van úgy, hogy nem aka-

rok feljönni a lakásba. Mert lent jobb. Ilyenkor hiába szól, még a feje-
met is elfordítom. Morog, hogy kóbor kutya lesz belőlem, meg itt hagy.
Valamilyen hátizsákot is rám akar kötni. Persze, nem haragszik ám sokáig!
Volt egy rossz szokásom is. Amikor sétálni indultunk, élveztem, hogy
cseng a hangom a lépcsőházban. De a házban ezt nem szerették. Ezért
a gazdim jutalomfalatot dobott nekem. Ezt ropogtattam, amíg fel nem
ért a lift. Rájöttem, ha nem ugatok, kapok jutalomfalatot.
Van egy papagáj is, a Berci. Juj, de bántja a fületem, amikor rikácsoll
Legszívesebben elkapnám. De nem bántom, mert a gazdim őt is szereti.
Mindenben segítem ám őt! Ha rossz a kedve, megvigasztalom. Nem fo-
gok annyit ugatni sem. Maradjon továbbra is ő a falkavezér.
Mit meg nem tesz egy kutya a szeretett gazdijáért...

Majd még jövök!

Déva

Csábmosoly a pártfogónak

I.

Friss diplomával a kezemben érkeztem meg álmaim városába, Pécsre.
Sopronban laktam eddig, azt mondják, hasonlít a két város. Jelenlegi
státuszom: Kirendelt pártfogó. Bírónő szeretnék lenni, ezért még sok
tanulás vár rám. Izgatottan gondoltam az elkövetkezendő napokra. Va-
jon ki lesz az első kliensem? Milyen lesz az albérlet, ahova kerülök?
Most itt fogok élni egy ideig, ezért fontos, hogy minden igényemet ki-
elégítse. Ketten osztozunk majd a kiadó házon Pécs, Kertvárosban.

Mikor megérkeztem a már ismert címre, ismét elcsodálkoztam azon a
képen, ami fogadott. A barátságos nap-sárga falak, a kis előkert, a sok
szép színes virág mind magukkal ragadtak.

Csengetésemre barátságos, középkorú hölgy nyitott ajtót. Amikor elő-
ször megnéztem a házat, akkor csak a férjével találkoztam. Igazán
megnyerő bácsika volt. Kölcsönös bemutatkozás, üdvözlés után az asz-

szony megmutatta leendő otthonomat: tágas, világos szobák, kis társalgó, konyha, fürdőszoba. Az egész házat és berendezését lágy pasztell-színek uralták és tették élhetővé. Nagy a rend és a tisztaság.

Örömmel fedezek fel egy kandallót is a társalgóban. A főbérlőm mikor meglátta, hogy tekintetem ottfelejtettem a kandallón, odalépett hozzá és meleg odaadással simogatta meg a kávéját. Nagyon sóhajtott:

- Tudja, kedves, még drága édesapám építette a saját két kezével. Majd meglátja a hűvös időkben, milyen barátságosan ropog benne még mindig a rőzse, és táncol a láng!

Miután minden részletet - fizetési határidő, házirend, a szemét kihordása, a kert gondozása, a berendezések óvása - megbeszéltünk, a hölgy elbúcsúzott, és én egyedül maradtam a házban. Délután érkezik majd a bérlőtársam. Volt még időm kicsit élvezkedni.

Izgatottan vettem birtokba a szobámat, ami se nem nagy, se nem kicsi. Éppen akkora, hogy kényelmesen elfér benne minden holmim. Egy kis pakolászás után szinte kényszerrel éreztem arra, hogy kiüljek a kis tornácra. Csábított a hintaszék. El is aludhattam, mert a bérlőtársam ébresztett fel.

- Szia, Fanni vagyok. Én vagyok a másik bérlő.

Egy nevetős szemű fiatal lány nézett rám. Ilyen sokáig aludtam volna?

- Szia, Fanni, Laura vagyok. Azt hiszem, kicsit elbóbiskoltam itt a friss levegőn - mosolyogtam vissza rá. - Most érkezted, vagy már körbe is néztél?

- Már körbenéztem. Azt hiszem, jó választás volt ez a házikó. Már is otthon érzem magam benne - mondta Fanni, majd ő is pakolni kezdett.

Épp csak a legfontosabb holmikat szedte elő. Pizsama, tisztálkodószerek, papucs és végül a legföltettebb kincse: a laptopja került elő.

Pakolás után elindultunk felfedező útra, hiszen a hűtő üresen tátongott. Be kell vásárolni tartós élelmiszereket is, mert ha magunk főzünk, azzal sokat spórolhatunk. Sétálás közben, a háztól nem is olyan messze, felfedeztünk egy hangulatos kisvendéglőt.

- Hú de megéheztem! - mondtam. - Ülünk be, együnk valamit, és majd utána vásárolunk.

Fanninak sem volt ellenvetése, így beültünk a csöppnyi helyre. Odabent halk zene, tompa fény, olcsó árak, barátságos kiszolgálás fogadott minket.

Az étlapot böngészve szinte egyszerre mutattunk a halászlére. Ezen egy ideig jól elszórakoztunk. Majd tele hassal elindultunk vásárolni. Hazaérve gyorsan elpakoltunk. Kicsit leültünk a társalgóba, és beszélgetni kezdtünk. Fanni izgatottan mesélte, hogy minden este chatszobába jár, messengerezik, és hogy a chatszobában sokat flörtölnek egy bizonyos illetővel.

- Na és komoly? - kérdezem aggódva.

- Még az elején tartunk, de olyan szövege van...! Azt hallanod kéne.

- Azért legyél óvatos! - figyelmeztetem őt.

Fanni huncutul kinevette aggódó, anyáskodó viselkedésemet.

- Na persze - mondja -, te bírónő leszel. Már most fenntartásod van sok mindennel szemben.

- Te pedig egyszer nagyon híres festő - felelek, végül felállok, elkészönök, és a szobámba megyek. Fanni is elvonul a szobájába, de az ajtót mindketten nyitva hagyjuk. Megbeszéltük még napközben, hogy így tesszünk majd. Hamar lekapcsoltam a kislámpámat, és a csendben hallottam, ahogy Fanni klaviatúrája kattog.

Aranyos lány ez a Fanni - futott át még egy kósza gondolat a fejemen, majd hirtelen elnyomott az álom...

II.

Másnap reggel kávé illata ébresztett. A konyhába érve friss ropogós kifli, vaj, méz és tej várt az asztalon. Na és Fanni napsugaras mosolya.

Megpusztilom, megköszönöm a kedvességét.

- Képzeld, megkaptam az első pártfogoltam nevét és címét. Ma megyek hozzá először! Kicsit izgulok - mesélem Fanninak a finom, friss kiflit ropogtatva.

- Szorítok neked, Laura. Jaj, sietnem kell! Még a végén elkések a suliból. Elbeszélgettem az időt a lovagommal a chaten. De ugye, majd mesélsz, milyen volt az első napod? - kérdezte, majd egy szeles Fanni-

puszit nyomott az arcomra, és már el is szaladt. Összeszedtem én is a cókókom, és elindultam első munkám helyszínére felé.

A buszról leszállva egy eléggé lerobbant, rozoga lakótelepre érkezem. Törött üvegű kapubejárat, kopott, koszos lépcsők, hangos beszéd fogad, amíg felérek a negyedik emeletre.

Becszengetek, előtte önkéntelen mozdulattal megigazítom a hajamat.

Alacsony, vékony, rossz arcú fiatalember nyit ajtót.

- Kezeit csókolom! Kit tetszik keresni? - hamis csábmosollyal az arcán kérdezi.

Bemutatkozom, mint a kirendelt pártfogója. Beljebb invitál. Ahogyan elmegy mellettem, megcsap a testszaga. Leül velem szemben a fotelba. Taszít, ahogyan szétveti a lábait. Most már a lábszagát is érzem. Hova kerültem? Lejjebb húzom a szoknyámat is, mert a combjaimat bővíli. Na és ha megtámad? - fut át az agyamon.

- Mit kérsz, szépségem? - kérdezi. - Szóljásál Alexnek. Milyen kár, hogy a pártfogóm vagy! - hajlong ripacskodva.

- Kedves Alex, megkérhetem, hogy ne tegezzen?

Most már tényleg dühös vagyok és feszült. Remélem, nem veszi észre rajtam.

- Kérem, meséljen a legutóbbi esetéről, amiért börtönbe került - kezdem a beszélgetést.

- Egy soproni családnál voltam legutoljára - kezdett bele a mesélésbe, nem kis büszkeséggel. - A chaten ismertem meg a fiatalabb hölgyet.

Hogy milyen kicsi a világ! - futott át az agyamon. - Pont Sopron? Egyre jobban érdekelt az eset. Messziről hallottam Alex hangját, de a kíváncsiság úrrá lett rajtam, és legyűrtem az ellenszenvet. Figyelni kezdtem ismét arra, amit mond.

- Nem kis munkámba került, mire elmehettem hozzájuk. Az édesanyjával lakott együtt. Két mozgássérült, hiszékeny nő. Míg én egyik napról a másikra éltem, addig nekik lakásuk, modern bútoraik, pénzük volt. Jó fogásnak tűnt. Alig költenek magukra, és egy csomó lóvét kapnak segítségként. Ez nem igazságos a sorstól! Én itt vagyok fiatalon, élnem kéne az életet, és tessék! Szinte koldulok.

- Remélem, nem várja tőlem, hogy most sajnáljam! - szólok közbe. Ő válasz nélkül folytatja monológját:

- Nagyon összebarátkoztunk és megengedték, hogy amíg nem találok valami helyet magamnak, addig náluk lehetek. Na persze, eszem ágában sem volt bármilyen helyet is keresni - vigyorgott idétlenül, ahogy erre a trükkjére visszaemlékezett. - Nagyon jó fiúnak mutattam magam. Nem hagyhattam, hogy átlászanak rajtam. Figyelmes voltam, kedves, és az is előfordult, hogy segítőkész. Éppen ezért úgy megbíztak bennem, hogy még a pénztárcájukat is otthagyták az orrom előtt. Minden szívfájdalom és aggodás nélkül vettem ki az Öreglány bukszájából negyvenezer forintot. Nagy cirkusz lett belőle.

A képébe tudnék mászni, ahogyan ezeket meséli! Méreg és undor öntött el.

- Hajnalig számítógépezhettem. Bármit csinálhattam. Még randikat is megbeszéltem más nővel az ő gépén, amíg ő oda sem tudott ülni hozzá. Teljesen kisajátítottam a masináját. Valami szórakozás nekem is kellett. De csak ideig-óráig mentek ilyen jól a dolgok, mert egyre feszültebb lett a légkör. Naponta kérdezték, mikor megyek már el. Láttam már sokszor, hol tartja a pénzét a leány. Egy alkalmas pillanatban, amikor nem látták, szépen elemeltem ötvenezer forintot a borítékból. Először mindet ki akartam venni, de jószívú vagyok, és húszezer forintot meghagytam neki.

- Felháborító, hogyan tudta ezt csinálni két sérült, kiszolgáltatott helyzetben lévő nővel! - förmedtem rá, miközben felálltam a székről.

- Csak nyugi, kedveském! Egy-kettőre kidobott a kedves Mama. Azért meglepett, hogy volt bennük annyi hév, hogy feljelentsenek. Hát nem gondoltam volna róluk, amikor még ott laktam. Akkoriban már az új élettársamnál laktam Budapesten. Ott találtak meg a rendőrök. Be is kerültem a börtönbe.

Nagyot sóhajt, kicsit zavartnak tűnik. Szerintem megbánta, hogy ennyire őszintén beszélt. Engem is nyomasztott már ez a sok fellengzős beszéd, és aggódni kezdtem, mert emlékeimben felrémlített ez a két hölgy, akiről mesélt. Anyám szokott néha segíteni nekik. Felháborodásom még nagyobb lett, hogy ismerőseimmel történtek ezek a rémségek.

Feszengve búcsúszom tőle. Lejárt az idő, mennem kell. Ő is fogja a dzsekijét, mondván, ő is jön, mert még be kell vásárolnia.

Amikor idedefelé jöttem, egy internetkávézót láttam a buszról, két házzal lejjebb. A buszra várva látom ám, Alex nem vásárolni megy, hanem oda megy be. Na, legközelebb meglepem ott is, akkor, amikor nem is számít rá. Elintézek még néhány ügyet, bekapok egy hamburgert, délután két óra is elmúlik, mire hazaérek. A ház előtt egy borzas kiskutyát látok a lépcsőn ülve.

- Szia, kutyus! Hát te hogy kerültél ide?

Barátságos farokcsóválással kísér be a házba. Ott találom Panni nénit, a főbélőnket. Izgatottan toporog Fanni háta mögött, aki éppen egy mandalát rajzol üvegfestékekkel az ablakra.

- Szép napot, Laura! - fordul felém. - Látod milyen ügyes ez a lány? Jaj, kicsikéim, ugye nem baj, ha tegezni foglak benneteket?

- Nem, nem! Örülünk neki - válaszoltuk egyszerre Fannival.

- Tulajdonképpen kérni jöttem hozzátok. Erről a kutyusról lenne szó. Dodó a neve. Üdülni megyünk a családdal, nem vihetjük magunkkal, a panzió pedig nagyon drága. Itt hagyhatnám a kutyát tíz napig?

- Igen, szívesen vigyázunk rá, szeretjük a kutyákat - mondja Fanni, és már fel is kapta a kiskutyát, aki ezt nagyon élvezi. Gazdasszonya megkérte, hogy legyen jó kutya, fogadjon szót a lányoknak, majd elbúcsúzott.

Odakint szürkülni kezdett az ég alja. Fanni kihozta laptopját a kis társalgóba, hogy ne legyek egyedül, amíg vacsorára elkészítem a lecsót. Addig beszélget egy kicsit a lovagjával. A beszélgetés hevében megfledkezve önmagáról, időnként hangosan - mintha hallaná a beszélgetőtársa - válaszol:

- Ne olyan hevesen! Még csak három napja ismerjük egymást. Ne szé-dítsed már Stefikét! - kuncog hamiskásan. Élvezi, hogy flörtölhet.

- Ki az a Stefike? - kérdeztem a konyhából.

- Hát az én Nick nevem - nevet Fanni.

Közben elkészül a lecsó. Ínycsiklandozó illatok terjengnek a konyhában.

- Vacsora! Asztalhoz! - szólok elgondolkodva. Meg is jelenik a két kosztosom, Fanni és Dodó. Mindenkinek teszek a tányérjába az illatozó lecsóból.

Dodó úgy falta, mint aki egy hete nem evett.

Vacsora után elmosogatunk. Kicsit még beszélgetünk Fannival. Mondom neki, nekem nem túl szimpatikus a lovagja. Megnyugtat, ő is óvatos vele. Nem kell, hogy aggódjak. Még a nevét sem árulta el neki, és azt sem, hogy hol lakik. Ebben maradunk. Ezután mindketten a saját dolgainkat intézzük. Ő folytatja a flörtölést, én a következő látogatást készítem elő a pártfogoltammal. Elhatároztam, holnap délelőtt felhívom Alexet, hogy csak este tudok elmenni hozzá. De délután meglepem, a kávézóban. Így is tettem. Másnap felkerekedtem, és egyenesen az internetkávézóba mentem. Ott ült Őkelme az egyik számítógép előtt, fején a fülhallgatóval. Észre sem vett engem. Nem szokásom ilyent csinálni, de mögéje lopózok, s megnézem, kivel cseveg.

- Te jó ég! Minden vér az arcomba szalad. Alex Stefikével beszél! Meg kell kapaszkodnom a székben. Ezt már észreveszi. Riadtan rám néz, s egy gyors kattintással máris egy játék oldalon van.

- Kezit csókolom! Éppen játszom. Nem estére ígérte, hogy eljön? - próbálta zavarát leplezni. - Akkor most felmegyünk hozzám?

- Szó sem lehet róla! Jó idő van, beszéljessünk a parkban. Ahhoz képest, hogy pár napja jött ki a börtönből, máris újra csábít, úgy látom. Újabb áldozat? - kérdem epésen, miközben gondolataim Fanni körül járnak. Ez nem lehet igaz. Hogy éppen Fannit szédíts! Mit csináljak most? A pártfogoltamról semmit nem mondhatok.

Beszélgetünk még egy kicsit, aztán én elbúcsúszom tőle. Hazaérve megkérdezem Fannit, van-e képe a lovagjáról? Ő mutat egy elég elmosódott fotót, de egyértelműen felismerem rajta Alexet.

- Hát egy cseppet sem szimpatikus! - mondom neki. Fanni most nem tiltakozik. Valami baj lehet, ha már nem ellenkezik, nem olyan lelkes, mint eddig.

Az ezt követő néhány napban aggódva figyeltem Fannit. Csak téblábolt. A gép felé sem nézett. Talán szakítottak? De az is lehet, Alex most csak óvatos egy kicsit. Feleslegesen nem kockáztat. A nagy lovag jobbnak látja, ha nem megy be a kávézóba.

Ma viszik el a kutyát. Panni néni telefonált, a fia jön majd Dodóért délután. Éppen teregetek, amikor megjelenik egy szimpatikus fiatalember.

- Csókolom! Péter vagyok, a Panni néni fia - mosolyog rám.

- Tudom, a kutyáért jött. Én Laura vagyok - mutatkozom be illendően.

Kicsit elbeszélgetünk vele. Főleg a kutyáról. Hogy milyen aranyos kölykei vannak. Megemlítem, mi is szeretnénk majd egy kiskutyát. Azt mondja, van még két kutya az alomban, Dodó kölykeiből. Még válaszolni sem volt időm, mert előbukkant Fanni:

- Fiút szeretnénk - mondja. - Szia! - fog kezét Péterrel. - Éppen tanultam. Tudod, muszáj jól teljesíteni ahhoz, hogy megmaradjon az ösztöndíjam. Különbem nem tudnék itt maradni - mondta még, miközben hamiskásan nézett hol rám, hol meg Péterre, aki éppen búcsúzkodni kezdett. Talán egy kicsit hosszabb ideig szorongatta a kezemet, mint illendő volna. Hagyom, mert jólesik, és elmosolyodok. Kis társnőm sokat sejtően köhécsel. Péter elkapja a kezét, majd megígéri, hamarosan eljön majd, és hozza a kiskutyát is.

- Tudtad, hogy rendőr? - kérdeztem.

- De jó! Akkor rendőri védelem alatt állunk - tréfálkozott Fanni.

Ha tudná, milyen találót mondott!

III.

Hétfélgére hazamegyek Sopronba. Fanni majd két hét múlva utazik csak haza a szüleihez. Ő Szegeden lakik, a napfény városában. Kicsit izgulok, mi lesz ezzel a lánnyal itt, egyedül. Félttem Alextől. Nem hagynak nyugton a rossz gondolatok, ezért megkértem Pétert, ha tud, nézzen rá néha. Nem ígérhette meg, mert szolgálatban volt.

Nagyon jól éreztem magamat otthon. Feltöltődtem a hazai levegővel. Hiába hasonlít a két város, azért én mégiscsak itt vagyok itthon, ide tartozom. Otthonról felhívom Fannit. Ő megnyugtat. Nincsen semmi baj. Majd hozzáteszi, hogy hiányzom. Ez jólesik nagyon.

El kell ismét búcsúznom a családomtól, a városomtól, ám most már nem olyan nehéz a szívem, mint amikor először tettem ezt. Hisz várnak rám Pécssett. Mégis, visszafelé a buszon ideges vagyok. Nem hagy nyugton egy kellemetlen érzés.

Sajnos félelmeim beigazolódtak. A ház elé érve egy villogó rendőrautót pillantok meg. A gyomrom a torkomba ugrik. Fanni ott ül a hintaágyon, a szemeit törölgetve, amik már messziről is piroslottak. Sietve megyek hozzá. Átölelem, úgy kérdelem tőle:

- Mi történt?

- Itt volt Alex, meglopott! - kezdi mesélni, még mindig akadozó lélegzettel.

- Ó ne! De hát hogyan talált meg?

- Azt mondta, a múltkor követett téged a buszon. Akkor meglátott engem az udvaron, és mivel tudta, hogy hazautaztál, hát meglátogatott. De miért követett téged? Mi közöd neked hozzá? - nézett kérdőn a szemembe, de én nagyon szégyelltem magam, és nem tudtam viszonzni a nézését. Fanni folytatta, kissé megnyugodva, hogy már ott vagyok mellette:

- Éppen kint tanultam a hintaágyon, amikor megjelent a kapuban. Gondolhatod, hogy meglepődtem, főleg azok után, hogy napokig felém sem nézett. Óvatosságból kint maradtunk az udvaron. Hiszen nem is ismerem őt. Egy idő után bekérezkedett a WC-re. Elég sokáig volt bent. Nem gyanakodtam. Miért is tettem volna. De aztán megjelent. Azt mondta, kár, hogy nem egyedül lakom itt. Végül egy nagy csábmosollyal az arcán elment. Rossz érzésem támadt. Eszembe jutott, hogy a pénztárcámat a konyhaasztalon hagytam. Gyorsan beszaladtam a házba, hogy megnézzem. A pénztárca ott is volt az asztalon, de üresen. Volt benne húszezer forint, amit még a szüleim küldtek. Gondoltam, az ösztöndíjig elég lesz, ha jól beosztom. Hát nem elloptal!? Hogy merte ezt csinálni?

- Én már tudtam, hogy veled beszélget Alex - vallottam be neki. - Nagyon szégyellem, de nem szólhattam róla! Tudod, a titoktartás.

- Nem te tehetsz róla. Én sem gondoltam, hogy meg meri ezt csinálni.

- Fanni, mi végeztünk. Ujjlenyomatot vettünk. Most megyünk a lakására - mondta a hivatalból ott lévő Péter, miközben felém fordult, és üdvözölt.

- Laura, szép napot!

Én a nyakába borultam. Most jött ki rajtam a feszültség.

- Nem szólhattam Fanninak! Nem tehettem! - próbáltam elmagyarázni neki, nehogy rosszat gondoljon rólam. De Ő megértette, tudta, hogy meg volt kötve a kezem.

- Ne butáskodj! Nem tehetsz róla.

- Milyen bírónő lesz így belőlem? Ennyire nem vagyok képes, hogy megvédjem, akit szeretek? - zokogtam tovább, és áradt belőlem a csalódott fájdalom. Önmagamban csalódtam. Összedől a világom. Nem tudták, hogyan vigasztaljanak. Úgy igyekeztek, még Fanni is felszárította a könnyeit, és bátorított, hogy hiszen mindent jól csináltam. Olyan megnyugtató, ahogy Péter bátorítóan átölelte a vállam. Csak szorított magához, és én éreztem, hogy ettől a szorítástól az erő visszatér belém.

- Most mennem kell a gonosztevő után - mondta, és megígérte, visszajön és mindenről beszámol nekünk.

Kicsit már nyugodtabb vagyok. Van egy szerető családom Sopronban. Bírónő leszek. Lett egy aranyos albérlőtársam, aki a barátnőm is egyben. Na és talán egy új szerelem is rám talál, Péter személyében. Mert ezt valahogy így éreztem. Nem tudom, honnét, de éreztem, tudtam. Közben Fanni főzött nekem egy finom teát, pedig nem az erőssége a főzés - az igaz, kávé azt jól tud főzni -, de lesz még időnk, és majd megtanítom a főzés minden fortélyára. Megfogadtam magamnak: harcolni fogok bírónőként is azért, hogy a bűnösök nyerjék el méltó büntetésüket. Hogy soha egy nő se kerüljön ilyen emberek karmai közé, mint Alex.

Így legyen!

Ölelés

Öt órája vajúdott már. Férfjével együtt kimerültek voltak. Annyira várták ezt a babát. Erőt vett hát magán, egy utolsó nyomással világra hozta kisfiát.

De mi ez a nagy szaladgálás körülötte? Nem fektették a mellére. Elvittek a csecsemőt. Feje fölött beszélgettek az orvosok. Nem tudta, mi történt. A férje sem volt mellette. Miért nem vele beszélük meg, ha va-

lami baj van? Páni félelem töltötte el. Óráknak tűnő várakozás után, ami valójában talán negyed óra lehetett, ott állt mellette a párja. Megfogta a kezét és úgy mondta el. A kisfiuk Down-kórral született. Ismerte ezt a betegséget, olvasott róla, sőt látott is ilyen gyerekeket.

Felrémlett a ferde vágású szemük, a lapos orruk. Tudta, legtöbbjük nem éri meg a felnőttkort sem. Szívelégtelenségük van, gyengébbek társaiknál.

Meghallotta a kicsi erős sírását. A párja már hozta is a karjában. De ő nem ölelte magához, látni sem akarta. Sírógörcsöt, pánikrohamot kapott. Az orvosok nyugtatót injekciót adtak neki. Elaludt tőle. Amikor magához tért, már világos nappal volt. A férje hiába próbálkozott, nem szoptatta, meg sem nézte a kisfiát. Pszichológust hívtak hozzá, aki próbálta meggyőzni őt. Mesélt róla, mennyi szeretet van ezekben az apróságokban. Nézte csak meg, milyen szép baba a kisfia. Igaz, hogy egygyel több a kromoszómája, de őt is lehet szeretni. Sőt! Az orvos sem tudta meggyőzni. Önmagát okolta, hogy ilyen beteg gyereket hozott a világra.

A férje ott ült mellette. Tápszerrel etette a kicsit, mert neki nem indult el a tejelválasztása azokban a napokban. A gyerek szépen gyarapodott, haza is engedték őket. Otthon aztán lett teje is. De lefejte, s eladta. Hiába volt minden rábeszélés. Édesanyja keményen beszélt vele. Milyen anya ő? Bár beteg a kicsi, akkor is az ő fia. Szüksége van az anyatejre, na és főleg a szeretetre. Komolyan kezdtek már aggódni érte. De ő elzárkózott mindentől és mindenkitől. Sétálni ment. Ha látott kisbabát toló édesanyákat, belenézett a kocsiba, szégyenérzet fogta el a egészségesen rugdalózó csecsemők látványától. Bezzeg az ő fia nem ilyen. Pedig a baba szépen fejlődött. Kedves, kerek kis pofija volt, hurkás lábai.

Az elkövetkező hónapok így teltek el. A család mellette állt, bár állapota aggasztotta őket. A kis Marci jó gyerek volt. Szinte sosem sírt. Édesapját nagyon szerette. Vágyakozva nyújtotta apró kezecskéit édesanyja felé is. Hangosan gögicsélt, mosolygott anyjára. Szinte megremült magától. Miért nem szereti ezt a kicsit? Ilyen rossz anya ő?

Egy napon Marcika megbetegedett. Magas láza volt, hányt, ment a hasa. Kihívták az orvost. Ő azt mondta, ad gyógyszert neki, de ha reggelre sem javul az állapota, be kell vinni a kórházba, nehogy kiszáradjon. Így is lett.

Ekkor valami megmozdult benne. Ő is be akart menni a kicsivel. Megijesztette fájdalmas sírása, rémült tekintete. Olyan védtelennek tűnt azon a kórházi ágyon. Férje elment a büfébe, hogy hozzon valamilyen ásványvizet, harapnivalót. Odament Marcika ágyához, a pici abbahagyta a sírást. Feléje nyújtotta kezecskéit. Találkozott a tekintetük. S ekkor megtörtént a csoda. Hangesen zokogni kezdett, és felvette a picit a karjába. Érezte a baba illatát, a finom selymes bőrét. Egy ütemre dobant most a szívük, egyek voltak. Végre, magához ölelte a kisfiát, szorosán, védelmezően.

- Szeretlek, kicsim - suttozta, s patakozottak a könnyei. A kisfiú pedig megsimogatta apró kezeivel édesanyja arcát.

Így talált rájuk a férje. Csak állt az ajtóban, kezében az ásványvízzel, szendvicsekkel. Az ő szemei is megteltek könnyekkel. Odament hozzájuk. Most már hárman ölelték egymást. Egy család lettek. Az ölelés gyógyította meg az édesanyját. Marcika is hamar rendbe jött. Ennyi hát a történet.

Elgondolkodtatok már azon, vajon van-e gyógyítóbb erő, mint az ölelés?
Öleljük, simogassuk meg azt, akit szeretünk. Ezt semmi sem pótolja.

Pasi-lista

*Ötven év felett sokan készítenek számadást az életükről.
Egy ötvenes hölgy most Pasi-listát készít.*

A pedofil

Lent játszottam az udvaron a gyerekekkel. Élveztem a nyári vakáció minden örömét. Mivel nagyon szerettem a kisbabákat, megörültem, amikor láttam hazajönni az egyiket.

Édesapja toltta az egyéves kisfiút. Elfogadtam a szíves invitálást, felmentem velük a lakásba. Segítettem a pelenkázásban, etetésben. Aztán a kisfiú elaludt. Mentem volna haza már. De a papa marasztalt.

Bár csak hétéves voltam, ám valahogyan megrémültem, rosszat éreztem. A papa már nem volt olyan kedves. Simogatni kezdett, furcsán nézett. Haza akartam menni rögtön. Hiába volt minden, egyszerűen bevitt a hálószobába. Durva kezek tépték le rólam a ruhát.

Amikor a férfi is vetközni kezdett, már csak sírni tudtam. Hozzáért a nemi szervemhez is, dörzsölgetni kezdte. Ekkor már sikítotam. A támadóm durván pofon vágott. Hörgött, ömlött róla a víz.

Sosem láttam még meztelen embert, a látványtól hányingerem lett. De ekkor vége lett az egésznek. A férfi odament az ablakhoz, meglátta, hogy jön haza a nagyfia. Ez volt a szerencsém. Nagyon gyorsan felöltöztek, kilökdöstek a lakásból. Azért még mondott valamit, búcsúzóul. Megfenyegetett, ha elmondom valakinek, mi történt, megöl. Láttam az erkélyen álló, hadonászó férfit, nagyon megrémültem.

Órákig bolyongtam a ház körül, nem mertem hazamenni. Fájt mindenem, patakzottak a könnyeim. Tudtam, nem mondhatok semmit sem. Csak nagyon lassan nyugodtam meg.

Otthon már aggódtak értem a szüleim. Édesanyám megkérdezte, csak nem bántott valaki? Az esti fürdetésnél sziszegtem, amikor Anyu lent mosdatott. Mi a baj, kicsim? Olyan furcsa vagy. Csak nehezen tudtam megnyugtatni, elmeséltem, megijedtem egy kutyától, azért vagyok ilyen feszült.

Hónapokig hordoztam magamban ezt a borzalmas titkot. Álomban sokszor felsírtam, újra éreztem annak az embernek a szagát, a durva kezeit. Szüleim már pszichológushoz akartak vinni, annyira zavart voltam azokban az időkben.

Aztán egyszerre nem bírtam tovább. Úgy éreztem, el kell mondanom valakinek ezt a titkot. A szomszéd lány öt évvel volt idősebb nálam, neki kezdtem el mesélni akadozva, szégyenkezve. A lány egyből tudta, mi a teendő...

Mindent elmesélt a szüleimnek. A reagálás a rémület volt:

- Miért nem mondtad el, te gyerek?

Aztán felgyorsultak az események. Bírósági ügy lett belőle. Édesanyám ment el a tárgyalásra. Kiderült, idősebb lányokat is molesztált ez a férfi, sőt, volt, akit meg is erőszakolt.

Elítélték, ki is utasították a városból. A bíró azt mondta, ezek után nagy férfifaló lesz a lányból, vagy pedig gátlásos.

Lassan, hónapok múlva nyugodtam csak meg, a rémítő kalandot elraktároztam elmém legmélyebb zugába. Többé nem voltak rémálmaim. Teljesen normális kamaszlány lett belőlem.

A csalódott menyasszony

Vasárnap délután van, a program: buli a Zárgyár kultúrtermében. A zenét a Prakker zenekar szolgáltatta. Az unokanővéremmel mentem el, örültem ennek, hiszen olyan ritkán találkoztunk.

Jó volt nekidőlni a meleg cserépkályha oldalának. Hideg volt a január.

Csatlakozott hozzánk még egy lány. Az unokanővéremet hamar felkérték táncolni. Csinos, mutatós leány volt. Ketten maradtunk, társnőm nem volt túl beszédes. Elmélkedik, mondta.

Szünet. Ment a tömeg kifelé. De volt, aki éppen most akart bejönni a terembe. Szélesebesen egy srác. Mint a biliárdgolyók, amikor összekoccannak. A fiú összefejtelt velem, ebből búb lesz a homlokomon, gondoltam. De csak neveltünk az egészen. Kicsit szabadkozott még, aztán rám kacsintott. Micsoda egy kópé!

Üdítőt ittunk, beszélgettünk, hamar vége lett a szünetnek. Megjelent a búbcsináló emberke. Engem akart felkérni, erre bevonult a méla, elmélkedős hölgyike. A táncterem közepére. Dühös voltam, de aztán beindultak a dolgok. A srác sutyorgott a barátjával.

A haver felkért engem, aztán jött a helycserés támadás. Jó megjelenésű volt a srác. Szőke, göndör hajú, kék szemű. Ha mosolygott, arca két oldalán gödröcskék jelentek meg. Ápolat volt, jó illatú. Viseltes, de nagyon tiszta zakóban, ingben jött a bulira.

Nem a városban lakott, iskolába járt csak ide. Haza is kísért, egyből randevút beszélünk meg.

Komoly kapcsolat lett ebből a találkozásból. Megismertem a fiú családját is. Négyen voltak testvérek. A kishúgát nagyon megszerettem. El is jött hozzánk nyaralni. Az öccse is rendes volt, dolgos. A nővérének volt már egy öt hónapos kislánya. Mennyit babusgattam őt!

Sajnos a vőlegényem nagyon féltékeny természetet örökölt az édesapjától. Ebből sok vitánk volt. Ha mentünk az utcán és találkoztam egy volt osztálytársammal, vagy munkatársammal, már kérdezgette, honnan ismerem. Vele is van kapcsolatom? Mondtam is neki, miért nem zár be egy üvegkalitkába, hogy senkivel ne léphessek kapcsolatba.

Nem tetszett neki, szerinte nem vagyok elég önálló, amiért a szüleimmel lakom. Mennyi könnyünk van, én sokkal okosabb vagyok nála! Nem győztem biztosítani az ellenkezőjéről. Ne becsülje le magát. A szüleim meg őt is szeretik. Akkor fel is hagyott ezekkel a problémákkal.

Egy év után aztán megtartottuk az eljegyzést. Ezek után úgy gondolta a boldog vőlegény, gyakorolni akarja a férfiúi kötelességét is. Én tiltakoztam. Hiába meséltem el a gyerekkori rémségeket a pedofillal, ő csak követelőzött. Néha már szinte durva volt velem... Anyut kérlelte, beszéljen már rá, feküdjek le vele. De én nem tettem meg ezt.

Összevesztünk, haza is ment. Én pedig elmentem a barátnőmmel táncolni. De csak ennyi történt. Nem akartam bonyodalmat. Mégis az lett belőle. Pont akkor hozta el a barátja motorral. Honnan sejtettem volna? Anyuék azt sem tudták, mit mondjanak neki, hol vagyok.

- Biztosan megcsal! - kiabálta és mentek vissza, motorral, a barátjával. De megint csak kibékültünk.

Önként jelentkezett katonának a fiú. A lakodalom időpontját is kitűztük. Ekkor jött a nagy trauma. Sokat vitáztunk akkoriban is. Úgy éreztem, nem voltam felkészülve az asszonyéletre. Valami mégsem volt rendben, ezt a rossz gondolatot mindig elhessegettem magamtól. De a sors engem igazolt.

Tíz nappal az esküvő előtt a vőlegényem elküldte az édesanyját azzal az üzenettel, nem nőül, nem lesz esküvő. Faggatták a katonaságnál, miért csinálta? Túl okos volt, más társadalmi réteghez tartozott, mondta indoklásként. Mikor megkérdezték tőle, nem terhes-e a menyasszonya, tiltakozott. Közölte, nem is volt közöttünk testi kapcsolat.

Nagyon megviseltek ezek az események. Feszültségoldót szedtem. De talpra álltam, tanultam az esetből.

Évekkel később aztán beszélünk telefonon. Nem reklamáltam, miért is hagyott ott. Megkérdezte, hogy vagyok. Ő megnősült. Csodálkozott, hogy én még mindig a szüleimmel lakom. Azt mondta, még most sem nőttem fel. Szó nélkül megszakítottam a vonalat. Semmi sem történik véletlenül. Mindennek oka van.

Ennek így kellett történnie, annak idején. Levontam hát a tanulságot.

Az első kapcsolat férfival

Össze kellett szednem magamat, az élet megy tovább, gondoltam. Elmentem a szüleimmel nyaralni. Felejteni akartam, újra élni, a sors furcsa fintora volt, hogy ugyanabba az üdülőbe, ahol a nászutunk lett volna. Végül mégis jól éreztem magam.

Barátnőm rábeszélésére aztán egy buliba is elmentem. Táncoltam egy fekete hajú fiatalemberrel. Találkoztunk, de csak nehezen oldódtam fel. A fiú nem akarta elhinni, hogy én még szűz vagyok. Csak nevetett rajtam.

Ekkor jött az elhatározás. Kinek őrizgetem én az ártatlanságomat? Húsz éves múltam elvégre. Volt bennem egy nagy adag kíváncsiság, de félelem is. Döntöttem. Mondtam a fiúnak, unom már a szüzességemet. Ekkor már két hónapja jártunk együtt. A csókokon, öleléseken kívül semmi nem történt közöttünk. Tőle nem féltem, viccesen mondtam is mindig, ha átölel, hangyákat érzek mászkálni a gerincemen.

Kicsit talán még zavarba is jött a fiú, de természetesen nem volt a dolog ellen. Sőt. Megbeszéltünk mindent, eljött a nagy nap. Nagyon zavarban voltam, féltem, de erősnek mutattam magam... „Csipkerózsika, ma

megszúrod az ujjadat" - gondoltam. „De csak lazíts, engedd el magad" - mondogattam magamban. A srác édesanyja elment otthonról, kettesben voltunk...

A fiú látta rajtam, mennyire félek. Tudott ő is a gyerekkori esetről. Táncoltunk, beszélgettünk. Egy pohárka bort is megittunk. Tudtam, jó választás volt ez. Gyakorlott a partnerem, gyengéd volt eddig is, biztosan nem lesz durva velem. Nem akartam a régi esetre gondolni. Át akartam élni a nagy élményt.

Örök életemben hálás leszek ennek a fiúnak. Ezt az ajándékot sosem felejttem el. Csak egy kicsit fáj, de utána jó volt, bár új volt nekem minden. El akartam tüntetni a nagy esemény látható nyomait. Sikáltam a lepedőt, közben mondogattam: „Ágnes asszony a patakban /Fehér lepedőjét mossa." Ő csak nevetett rajtam. Simogatott, becézgetett, megköszönte nekem, hogy tényleg ő lehetett az első.

Nagyon megéheztünk. Befaltunk egy nagy lábasra való reszelt májat. Kenyérrel tunkoltuk a szaftot. Bekentük egymás arcát a szafttal. Bolondoztunk, mint a gyerekek.

Hazaérve nagyon gyorsan elbúcsúztam a szüleimtől, ezt ők furcsának is találták. Később kiosontam a fürdőbe, kimostam a bugyimon maradt árulkodó jeleket.

Aztán másnap délelőtt kiderült minden. Szabadnapos voltam, Anyu éppen befűtött a kályhába. Rám nézett, s megjegyezte:

-Te már nem vagy szűz. Tudom. Nem haragszom érte. De ugye ezt nem tagadod le?

Átöleltem Anyut, s megköszöntem, hogy ilyen kedves velem. Mindig is megértettük egymást, őszintén megbeszéltünk mindent. Szinte barát-nők voltunk. Persze Apuval is ilyen jó volt a kapcsolatom.

A nagy esemény után napokig nem találkoztunk, elutaztam a szüleimmel, ismerősökhöz. Hazaérve a fiú várt minket az állomáson. De részeg volt. Később ez egyre többször fordult elő. Egyszer, amikor délutános voltam, a munkahelyemre is bejött részegen.

Nem akartam már vele lenni. Szakítottunk. De azt, hogy ő volt az első életemben, sosem felejttem el. De nővé mégsem ő tett.

Ez majdnem szerelem volt

Délutános voltam a Távírdán aznap. Munkatársnőm nevetve hozta a táviratot, ami az egyik órsre érkezett egy kiskatonának.

- Testhezállót hoztam - mondta.

Jó ideje már, hogy ezeket mindig én mondtam be a Határőrségre. A központosok már megszokták, hogy én hívom őket. Őszinte, tiszta barátságok alakultak. Ismertek már engem a fiúk, tiszteltek, becsültek. Volt, hogy ingyen adtam fel a távirataikat. A leszerelő állomány jelképesen mindig átadott a következő csapatnak. Sokan velem beszéltek meg az apró kis titkaikat.

Az egyik központos fiú megjavította a villanybojlerünket is. Így kapott kimaradást, s hasznosan töltötte el az idejét. Fel is hívott később telefonon, jól működik-e a masina. Mondtam, remekül. Nevetve mesélte, éppen egy katonatársával beszélget, aki nem akarja elhinni, hogy ő egy nővel társalog. Elkértem hát azt a hitetlen társat.

Így kezdődött a nagy románc. Esténként órákig beszélgettünk telefonon. Szüleim mondták is, azért ennyire ne foglaljam már le a vonalat. Ekkor jöttek aztán szépen, sorban a telexpapírra írt, hosszú levelek. Nagyon közel kerültünk egymáshoz.

Izgatottan vártuk a személyes találkozót mindketten. Erre a vasútállomáson került sor. Egyből megismertük egymást, hiszen fotót mindketten küldtünk. Nagyon készültem ám! Új frizura, divatos ruha, diszkrét smink.

Kicsit szégyenlős puszi egymás szájára, aztán már indultunk is hozzájuk. Szüleivel lakott és a két fiútestvérével, egy tágas, barátságos családi házban.

Érkezésünkre egy kutya szaladt elénk. Lovagom figyelmeztetett, legyek óvatos. A berni pásztor eb nagyon barátságos ugyan, de fel fog ugrani rám. Így is lett, szerencsére a falnak támaszkodtam, így nem történt baj. Kutyázás után bementünk a házba. Csak ketten voltunk.

Ő nagy hévvel tisztította a gáztűzhelyt. Morgott, hogy az öccse megint kifolyatta a kakaót, de nem tüntette el a nyomokat. Megkínált kávéval,

üdítővel. Egy csókon kívül semmi sem történt közöttünk. Zenét hallgatunk, jól elbeszélgettünk. Lassan megérkezett a család.

Először a papa, aztán a kisfiú. Kiderült, vele fogok aludni az éjjel. Rajzoltunk, kártyáztunk is. Aztán megjött az idősebbik öcsi, s később az édesanyja is. Nagyon családias hangulatú vacsorában volt részem. Olyan kedves volt mindenki! Jól éreztem magam.

Este nagyon hamar elaludtam a puha ágyban. De előtte mesélni kellett a kisfiúnak. Odabújt hozzám, megsimogattam a szöszke kobakját, megpusziltam. Megígérte, reggel odaadja majd nekem az egyik Túró Rudiját. Drága gyermek.

Reggel bejött az édesanyja ébreszteni a kicsit, iskolába kellett mennie. Engem megpuszilt, mondta, jöjjenek el máskor is. Milyen kedves asszony! Újra csak ketten maradtunk. Mindenki elment dolgozni, iskolába. Indultam zuhanyozni. A konyhából friss kávé illatát éreztem.

Be akartam zárni az ajtót, de aztán mégsem tettem. Meg sem lepődtem, amikor Ő bejött.

Élveztük a közös fürdés minden percét. Felfedeztük egymás testét. Mintha mindig ő csókolt volna. Teljesen elvarázsolt. Karjában vitt be az ágyra. Hosszú időre kizuhantunk a valóságból. Ekkor váltam igazi nővé. Soha eddig nem éreztem ilyen észvesztő kábulatot. Vele minden fantasztikus volt.

Aztán kopogtak a konyhaablakon. Gyorsan felöltöztünk, mentünk ki a konyhába. Szerelmem papája jött meg. Mosolyogva fürkészte kipirult arcunkat. Elmesélte, ma szabadnapja van, de hagyott minket, kettesben.

Felajánlotta, készít nekünk egy ütős tojásrántottát, lila hagymával. Pajzán mosollyal az arcán mondta, biztosan megéheztünk. Ha jól érzi magát az ember, hamar elrepül az idő. Most is így történt. Indulnom kellett haza, a vonat nem vár.

A buszon csak öleltük egymást, olyan rossz érzés volt, hogy el kell válnunk egy időre. Kint a pályaudvaron egymás kezét fogva tervezgettük, hogyan tovább.

Hirtelen ott termett mellettünk egy régi ismerős srác. Minden teketória nélkül átölelt, megpuszilt. Nagyon meglepődtem. Megkérdezte, hogy vagyok, még egy puszi, és már sehol sem volt.

Ahogy kedvesem rám nézett, abban minden benne volt. Próbáltam megmagyarázni, ő csak egy ismerős volt, nem tudtam, hogy itt lesz.

- Így bízzak meg benned? - kérdezte. - Egy ilyen délelőtt után ezt tetted?

- De mit követtem el? - gondoltam.

Hiába volt minden. A vonat indulását sem várta meg. Lehorgasztott fejvel ment le a lépcsőn, csak annyit mondott, majd este telefonál.

- Ő nem bízik meg bennem - gondoltam.

Csak ültem a kupéban, folytak a könnyeim. Nem törődtem a kíváncsi tekintetekkel. Hazaérve faggattak a szüleim. Milyen volt? Jól éreztem magam?

- Fáradt vagyok - mondtam, s bevonultam a szobámba.

Ők csak egymásra néztek, nem értették, mi történhetett velem. „Huszonyolc fok árnyékban” - erre kapcsoltam be a rádiót. A mi kedvenc dalunk. Megcsörrent a telefon, tudtam, hogy ő hív... Jó kis veszekedés lett a beszélgetésből. Egymást vádoltuk egy teljesen ártatlan találkozás miatt, ott, a pályaudvaron. Hogy miért pont akkor kellett odakeverednie ennek a fiúnak? Hiszen távoli rokonom tulajdonképpen...

Nem tudtam meggyőzni. Még hogy bennem nem lehet megbízni? Abba is hagytuk hát a vitát.

- Majd még hívlak - mondta, aztán elbúcsúzott.

Ezek után csak veszekedni tudtunk már. Fáj a bizalmatlansága, hogy nem hisz nekem. Kértem, jöjjön el, beszéljünk meg mindent. De ő hajthatatlan volt.

Jöttek, mentek a levelek, izzott esténként a telefon is. Mérgemben kaméleonnak neveztem, nagyon megsértődött. Nem akartam bántani. Nagyon nyomorultul éreztem magam. De ő is.

Rájöttem, az tudja az ember lányának a legnagyobb fájdalmat okozni, akit szeret. Mert ez majdnem szerelem volt. Sosem felejttem el őt.

Ezek után évekig mindenkiben őt kerestem. Sajnos nem találtam hasonlót. Teltek az évek, férjhez mentem, de ez volt életem legrosszabb döntése. Közben mozgássérült lettem, nem lett jobb semmi sem. De akkor sem adtam fel.

Négy év a pokolban

Édesapám ötlete volt, hirtelen jött a gondolat tőle. Talán, mert érezte, nem él már sokáig. Azt javasolta, adjak fel társkereső hirdetést a helyi újságban. Nem vagyok már egészséges, ők sem élnek örökké.

Kaptam is vagy tizenöt levelet. Együtt bontogattuk nagy izgalommal a borítékokat. Volt foghíjas mosolyú, zsírcsimbókos hajú érdeklődő, rettenetes helyesírással. Túl magabiztos, fellengzős stílusú, nagyképű fiatalember is. Végül csak egy levelet tartottam válaszra érdemesnek. Bár ne tettem volna, de akkor jó választásnak tűnt.

Közben Édesapám bekerült a Mellkas sebészetre. A tüdőszűrő vizsgálaton találtak valamit nála. Édesanyám felkerült Budapestre, protézis műtét várt rá. Hét végére hazaengedték Apumat. Ekkor történt meg az első találkozás a választottammal.

Ott toporgott az ajtóban egy sovány, hajlott hátú, sápadt ember. Remegett a virágcsokor a kezében, úgy izgult. Csendes volt, félénknek tűnt.

Aztán elkezdődtek a gondok. Apu Szombathelyre került a Tüdőosztályra. Először Anyut látogattuk meg Budapesten. Nagyon ellenségesen viselkedett a fiúval. Bár akkor hallgattam volna rá! De én sértve éreztem magam. Miért nem jó neki a választottam? Bár azt mondják, nem jó beleszólni egy gyerek életébe, annál rosszabb, ha tiltanak valamit. Végül is felnőtt nő voltam már akkor.

Édesapám egyre rosszabbul lett. Negyed órába telt, mire ki tudott kelni az ágyból. Nem hagyta, hogy segítsünk neki. Akkor láttam utoljára élve. A látogatás után rettegtem, ha megszólalt a telefon.

Aztán egy pénteki napon, Karácsony előtt jött az a távirat. Újdonsült párom elment a dolgait intézni. Ketten voltunk a kutyussal otthon, ami-

kor megkaptam a halottértésítést. Borzalmasan éreztem magam. Csak zokogtam, zokogtam, nem akartam elhinni, hogy Édesapám nincsen többé. Átmentem a szomszédasszonyhoz. Alig tudtam elmondani neki, mi történt, annyira sírtam. Ő is elkezdett zokogni. Nagyon szerette Édesapámat. Estig ott maradtam. Telefonáltam, intézkedtem. Gyöngyöt fűzetett velem a szomszédasszony. Pálinkát itatott velem. Gondolta, így talán kicsit könnyebb lesz nekem. De nem ittam sokat, csak sírtam továbbra is.

Másnap reggel megérkezett a párom. Akkor fel sem tűnt, hogy nem sírtam, amikor elmeséltem, mi történt. Előtte nem mertem... Ő meg csak toporgott. Újra elment. Én meg intéztem egyedül a temetés körüli teendőket. Anyumat nem értesítettem, de a kórházban tudtak mindent. Legalább neki legyen karácsonya.

Fel is mentünk december 26-án Budapestre az Anyuhoz. Ez volt életem legborzalmasabb utazása. A párom vigasztalt, de csak mondta azt is, minek bőgök annyit. Vajon miért? Édesapám a halálos ágyán erre az emberre bízott. Majd kiderül, jó döntés volt-e.

A kórházban a Nővérszobában elmondtam mindent, jól kisírtam magam. Megálltam a kórterem ajtajában. Édesanyám egyből tudta, mi történt. Ugye meghalt az Apu? Mi lesz most velem?

Együtt sírtunk, de Anyum csak az én kezemet fogta szorososan. A páromét ellökte egyből magától. Miért is nem vettem észre ekkoriban az intő jeleket?

Újév után mentünk a kórházba Édesapám ruháiért, intézni a temetést. Akkor ő mellettem állt. Édesanyámat a temetésre sem engedték haza. Borzasztóan egyedül éreztem magamat. Pedig ott voltak a rokonok, a házból is sokan, meg Apum munkatársai. Aztán végre Anyut is hazaengedték a kórházból. A párom meg hozzánk költözött.

Jöttek a vitákkal teli napok. Még ekkor sem vettem észre az intő jeleket. Őrlődtem az Édesanyám és a párom között. Végül el is költöztünk. Kisírtam a két szememet emiatt is.

Egyik albérletből a másikba költöztünk. A férjem egyre többet ivott, megvert, kiabált velem. A legkedvesebb könyveimet fillérekért adta be

az antikváriumba, s az árát elitta. Haza akartam jönni, de ő megfenyegetett, kiirtja a családomat. Neki sincsen senkije, maradjak veszteg. Meg voltam félemlítve, nem mertem lépni akkor.

Lassan mindenemet eladott: videót, színes tévét, ágyneműt. Ki is raboltak minket, de úgy, hogy ő adta oda a kulcsot a szomszédnak. Én megtettem a feljelentést. Ekkor meg is fenyegetett a szomszéd, hogy belém vágja a nagy kést. Kész krimi volt akkor minden.

Végül falun kötöttünk ki, a párom legjobb barátja fogadott be bennünket. Egy alkoholista ember. Őt is el kellett látni, nem kért albérleti díjat. De megelégteltem ezt. Egy részeg ember után takarítani...

Vásároltunk egy vályogházat. Csak fel kellett volna újítani. Ekkor kezdődtek igazán a nehéz napok. Fűtetlen, földes padlójú, vizes falú ház, egyre rosszabbul lettem. Napirendre kerültek a megaláztatások, verések. Anyumnak, barátnőknek hiába írtam, ő fel sem adta a leveleket. De én erről nem tudtam.

Mozgásképtelen, 32 kilós emberi roncs lettem.

Havonta vitt be a mentő a városba, ellenőrzésre. A mentősök azt mondták, egyik este meglesik és megverik a férjemet. Látták, mi lett belőlem. Sajnáltak nagyon.

Anémiás lettem, bekerültem a Hematológiára. De előtte történt két meghatározó esemény. Ezek után már tudtam, mit kell tennem. Sosem felejttem el azt a napot. Reggel a férjem elindult a boltba, mondván, hoz nekem reggelit. A faluban egy épületen belül volt a kocsmá és a vegyesbolt.

Tudtam már, mi következik. Feküdtem a jéghideg szobában, ruhástól, étlen-szomjan. A tévének csak hangja volt, képe nem. Éhes lettem. Kivonszoltam magam a konyháig, araszolva, kapaszkodva mindenbe. Víz nem volt a házban. A vödör alján csillogott a jéggé fagyott víz. A hűtőben találtam tejet, ami enyhén savanyú volt. Velem volt az egyik kiskutyá, a kedvencem. Neki adtam a tejet.

Visszamentem az ágyba nagy nehezen. A kutyához bújtam, ő legalább adott egy kis meleget, szeretetet. Így aludtunk el.

Már sötétedett, amikor a férjem ébresztett. Félig részegen hóbörgött. Már megint döglök az ágyban. Micsoda asszony vagyok? Miért nem ittam meg a tejet, ami a hűtőben volt? Mondtam neki, savanyú volt, így a kutysnak adtam. Na, erre lett csak igazán mérges! Addig vágta a földhöz a nyolchetes kis állatot, amíg az el nem pusztult. Ekkor jöttem én, mert azt találtam mondani neki, hogy kutyagyilkos.

Odajött hozzám, záporoztak rám az ütések. Már vérzett a szám, az orrom. A beszűkült könyökömet ütötte ököllel. Aztán hirtelen mindennek vége lett. Azt motyogta, még megöl. Hüppögtem az ágy végében. Ő meg levetkőzött, s úgy izzadtan, szeszszagúan, egy nagy verés után, meg-erőszakolt.

Akkor úgy éreztem, jobb lenne meghalni. Ezek után nem bántott többet. A barátnőim elhoztak haza, Édesanyámhoz. Mindketten zokogtunk. Ő a látványtól, mi lett belőlem. Most már tudtam, lesz hova hazajönnöm. De vissza kellett menni Győrbe, a Hematológiára.

Három hétig kezeltek ott, de menni akkor sem tudtam. Itt döntöttem el, én vissza már nem megyek abba a pokolba. A kezelőorvosom azt mondta, még egy tél abban a vályogházban, a szívizomra megy a gyulladás, és akkor... Tudtam, mit akart mondani.

Bekerültem a Reumakórházba. Ide már évek óta jártam. Emlékeztek is rám. Tavaly is beutaltak. De az akkor nekem egy borzalom volt. Koszosan, ápolatlanul hoztak be a mentők. A nővérek kesztyűt húztak fel, úgy vittek a fürdőbe. Ilyen megaláztatást sosem éreztem, mint akkor. Persze ők is sajnáltak akkor is, most is.

Bejött a férjem, részegen szidott engem, mindenki előtt. Ki is dobták. Amikor letelt a kezelésem, az otthoni címet mondtam be a mentősöknek. Telefonon megbeszéltük Anyummal, megyek haza. Ekkor láttam utoljára ott a férjemet. Némi emberséget láttam a szemében, amikor közöltem vele a hírt, nem megyek már vissza hozzá. Azt mondta, jobb lesz nekem így.

Egy nagy kamionnal mentem férjhez. Egy szál ruhában kerültem haza. De mit bántam én! Lassan helyrejttem, lábra álltam, kigyógyultam a depresszióból is.

Anyunak volt még egy műtété, így szüksége volt rám. Örök túlélő vagyok, ez biztos. Ezeket a nehéz éveket nem feledtem ugyan, de most már tudom: az ember legelőször csak önmagára számíthat. Nem árt a biztos háttér sem, ha van hova menni.

Mindig is szerettem volna gyereket. De a sors mindig tudja, mit akar. Semmi sem történik véletlenül. Mindennek oka van. Talán jobb is, hogy férjemtől nem estem teherbe.

Tizenhét év után sem adom fel. Ha nem is feltétlenül, de bízom benne, találok még társat én is. Annyi szépség vár még rám! Vannak barátaim. Verseket, novellákat írok, énekelek, rajzolok, színészkedek. A sokadik műtét után is újra megyek, teszem a dolgom.

Nem lett túl vidám ez a Pasi-lista, de remélem, tanulságként szolgál sok elkeseredett nőtársamnak.

Minden gödörből ki lehet mászni, csak akaraterő kell hozzá. *Én nem adom fel!*

***

*A folyóirat borítójának elején található fotó:
Magasi Dávid (Kisalföld)*

***

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)

Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.

Nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin

Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila

Szerkesztő: Kutasi Horváth Katalin

Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

<http://poeta.hu/feketen-feheren> - folyoirat@poeta.hu

ISSN 2060-5854

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*

Varga Katalin

---

*Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*
